

[Holstein.]

af Artikel 16 i paakommende Tilfælde. Jeg vil dertil kun sige, at efter hvad der fremgaar af de Brouckères Rapport i den Sanktionskomité, som blev nedsat i 1926, saa mener han, at der ikke blot ikke bør ind sættes Ændringer af den Beskaffenhed, man paatænkte i 1921, i Artikel 16, men ogsaa at de Reservationer, som den Gang vedtoges, ikke i Fremtiden burde være Rettesnor, men at man tværtimod burde fastholde, i hvert Fald paa dette Omraade, det økonomiske Omraade, den absolutte Sanktionspligt for alle Medlemmer uden nogen Undtagelse, fordi hele Sanktions systemet i Folkeforbundspagten, naar man først begynder at pille ved det og lave Undtagelser og Forbehold for de økonomiske Bestemmelser — saaledes at den enkelte Stat suverænt afgør, om dens Forpligtelser nu foreligger paa det økonomiske Omraade, ligesom den suverænt afgør, om den vil engagere sig militært — afsvækkes saaledes, at hele Grundlaget for Folkeforbundets Autoritet, naar den skal staa sin Prøve, er rokket. Jeg kan altsaa sige, at der staa i hvert Fald Mening imod den højtærede Udenrigsministers Mening paa dette Omraade.

Naar den højtærede Udenrigsminister dernæst siger, at de Forpligtelser, som kan blive aktuelle for Medunderskriverne af denne Traktat, er saa uendelig ringe i Sammenligning med de økonomiske Forpligtelser efter Artikel 16, saa vil jeg derved overfor paa ny minde om, at denne Traktat omhandler ikke blot Krig, men ogsaa Trusler om Krig fra en Stat, som ikke er Medlem af Folkeforbundet, og at der er en Række smaa Stater fra Finland til Østersøstaterne — det var jo navnlig paa Finlands Initiativ, at denne Konvention blev sat i Kraft —, som i særlig Grad maa antages at kunne komme til at nyde godt af denne Konventions finansielle Bestemmelser. En Udvidelse, som kan bringe Danmark ind i finansielle Forpligtelser, som det virkelig er en overmaade problematisk Gevinst for Danmark at være med til, synes jeg er meget betænkelig. Det er selvfølgelig klart, at Danmark maa være med i de økonomiske Sanktionsforpligtelser, som det selv har tiltraadt ved at gaa med til Folkeforbundspagten, og som er Basis for, at Folkeforbundspagten kan være virksom, kan spille, som den højtærede Udenrigsminister udtrykte sig. Men derfra og til at gaa til en helt ny finansiell Forpligtelse, som slet ikke er nødvendiggjort af Folkeforbundspagten Stipulationer,

og som efter al Sandsynlighed ikke vil have nogen som helst praktisk Interesse for eller være til Fordel for Danmark, synes jeg, der er et stort Spring.

Den højtærede Udenrigsminister paa beraaber sig endelig, at der er skaffet Kauteler, at de Betæneligheder, som han indrømmer, den danske Regering har haft, fordi Traktatens Bestemmelser om Betingelserne for, at Laan kan blive aktuelle, gaar saa vidt, at de ogsaa omfatter Trusler om Angreb, er blevet fjernet ved, at den danske Regering har faaet indsat de Betingelser, at den paagældende Stat, altsaa den Stat, som Folkeforbundsraadet har erklæret for truet, forpligter sig til at acceptere Raadets mæglingsretlige Afgørelse eller Voldgift og til at rette sig efter enhver foreløbig Henstilling fra Raadet.

Men at den Stat, som Raadet har statueret er truet, og som er interesseret i at faa Laan, er villig til at acceptere Voldgift og til at rette sig efter enhver foreløbig Henstilling fra Raadet, kan dog umuligt, synes det mig, være nogen virkelig positiv Begrundelse for Fjernelsen af Betæneligheder med Hensyn til Bestemmelsen om Trusel om Krig. For naar den Stat, som truer, og som i paakommende Tilfælde gaar til Krigsangreb, ikke vil høre Tale om en retlig Afgørelse, endsige en foreløbig Henstilling fra Raadet, nytter det ikke meget, at den Stat, som skal have Laanet, er loyal og er villig til at gaa til Voldgift. Naar den anden Stat ikke vil høre Tale om Voldgift og ikke vil rette sig efter en Henstilling fra Raadet, saa er vi jo lige vidt. Det er jo den anden Parts Forhold og Folkeforbundets Forhold til den anden Part, som er bestemmende for Rækkevidden af den finansielle Forpligtelse.

Vi gaar i Virkeligheden i denne Traktat til at overlade Folkeforbundet autentisk at afgøre det, som man aldrig har kunnet blive enig om i Folkeforbundet med Hensyn til Pagten Bestemmelser, nemlig til autentisk at afgøre, hvad der skal betragtes som en Foranstaltning, der kan antages at medføre Krig, til en autentisk Fortolkning af, hvad der skal forstaas ved en Angriber, ved et flagrant Angreb og ved et Angreb, som ikke er flagrant, men kun en Krigstrusel. Alt dette, som man for Folkeforbundspagten Vedkommende ikke har kunnet blive enig om at angive i en fælles Fortolkningsformel, men som man i en eneste Konvention har truffet Bestemmelse om — men rigtignok saaledes, at man har overladt til de paagældende Stater suverænt at afgøre, om der forelaa flagrant Angreb eller kun Trusel om